

ÚVOD

PŘETÁHL SI DRES PŘES HLAVU, snažil se nevnímat dění kolem sebe, a hlavně zapomenout na devadesát finálových minut proti Francouzům, které se naplnily, ale rozřešení nepřinesly. Na půlhodinové prodloužení, v němž branka rovněž nepadla, takže o novém mistru Evropy rozhodnou až pokutové kopy.

Právě proto nechtěl, aby ho strhla nervozita dopadající na spoluhráče, protože si dokázal představit, jak jim asi je.

Hlavně těm pěti, na které trenér ukázal a na nichž bude, aby šli na penaltový rozstřel a pokusili se překonat jeho protějšek v soupeřově bráně.

Mickaël Landreau se jmenuje, vryl si do paměti jméno francouzského gólmana už po prvním utkání, v němž se ve Švýcarsku potkali. Působil jako suverén a skutečně si tak mezi tyčemi počíнал. V zahajovacím střetnutí v Ženevě s Čechy, stejně jako ve všech dalších zápasech, kdy oba celky procházely základní skupinou, zvládly semifinále a pak se znovu potkaly v basilejském finále.

Teď měl ale pocit, že o tři roky starší Mickaël už zdaleka takovým suverénem není. I z náznaků v mimice obličeje a jeho gest to bylo patrné, když se losovala brána, na kterou se bude střílet, a poradí, v němž se na pokutové kopy půjde.

A to toho měl Francouz za sebou víc než on. Vždyť od sedmnácti chytal v Nantes, vyhrál s ním dvakrát Francouzský pohár a před rokem i ligu. Dokonce ho ve dvaceti zvolili kapitánem.

Jenže teď si uvědomoval, jakou jsou penalty loterií, jak jim vykládali trenéři, od nichž se učili a kteří měli něco za sebou. A nesejde na tom, zda to Mickaělovi ve Francii kázal Lollichon nebo jemu doma v Čechách plzeňští Čaloun s Krbečkem, blšanský Sedláček a ve Spartě Stejskal. Cpali jim do hlavy to samé.

A všichni moc dobře věděli, o čem mluví, protože pěkným pár desítkám pokutových kopů během kariéry čelili. Jenže žádný z nich nestál v bráně, když šlo o zlato. A ještě k tomu o evropské.

„Klid, mladej. Penalta se chytit nedá. To ji jen ten, co stojí proti tobě, musí špatně kopnout, abys měl nárok,“ smál se vždycky tam na place mezi chmelnicemi trenér Jiří Sedláček a přitom vykládal, kolikrát v životě si byl jistý, že z chování, gest a třeba i rozběhu střelce vyčetl, kam bude mířit, a přesto se nakonec válel u opačné tyče.

Co by mu asi teď poradil? A měl by vůbec nějakou radu?

Nemyslet na to. Má přece to, co vždycky chtěl a o čem snil. Velký zápas s obrovskou chvílí na samém konci. Vždyť takhle si to od klukovských let představoval: Zažít alespoň jednou utkání, kde bude všechno jen a jen na něm.

Proto radši vůbec nepřemýšlet, co bylo a co se tady v Basileji během sto dvaceti finálových minut zatím událo. Ve skupině mu dali Francouzi těsně před přestávkou dvě slepené branky, ale když teď šlo o zlato, pochytil všechno, stejně jako Landreau.

Ale nemá smysl uvažovat nad tím, co se dosud odehrálo, vždyť jeho chvíle teprve přijde. Hlavně se nesmí rozptylovat a za nic na světě připustit, aby ho pohltila nervozita, která v chumlu jeho spoluhráčů rezonovala tak silně, že doléhala až k němu. Až k jeho bráně, v níž pořad ještě stál.

Nevydržel to.

Lehl si na trávník a schoval hlavu do žlutého dresu. Obalil si ji snad dvakrát, aby nic neslyšel a nevnímal. Ani dvacet tisíc diváků na tribunách basilejského St. Jakob Parku, kteří samou dychtivostí a nedočkavostí střídavě hučeli a zase na pár vteřin umlkali, aby jim snad neuniklo nic z toho, co se děje dole pod nimi na trávníku.

Přece se jimi nenechá vyvést z míry, plné ochozy už zažil. Co plné – když hráli se Spartou na Letné Ligu mistrů proti mnichovskému Bayernu, moskevskému Spartaku či Feyenoordu, byly tribuny narvané k prasknutí. A co teprve když v osmifinále přijel madridský Real, aténský Panathinaikos nebo Porto.

Ostatně, i v Mnichově bylo přece na Olympijském stadionu přes dvacet tisíc diváků zvědavých, kolik gólů mu domácí hvězdy nasází.

Ale spletli se, protože tehdy to ustál.

Ani obrovitý Jancker, ani Elber, Sforza, Salihamidžič či střídající Hargreaves mu gól nedali.

A teď to ustojí znovu, i když penaltový rozstřel je něco jiného než projektily létající na jeho bránu během hry.

Alespoň jednu penaltu chytit musí, vždyť třeba jediná rozhodne o zlatu pro tým, jemuž před finálovou konfrontací s Francouzi málokdo věřil.

„Ale my si věřili. Přece jsme si říkali, že tak špatně jako v prvním vzájemném utkání ve skupině už hrát nemůžeme, že jsme si proti Belgii a Řecku dokázali, že fotbal hrát dovedeme. Že jsme nezapomněli nic z toho, co jsme předváděli v kvalifikaci i potom v baráži proti Chorvatům, kterou jsem prožíval na dálku. A že v semifinále proti Italům obhajujícím zlato z předchozího šampionátu na Slovensku jsme si jen potvrdili, že nemusíme mít strach ani z nejlepších mužstev, i když v nich nastupují hráči, o kterých se už povídá po celé Evropě. Však nám trenéři připomínali, že když jsme vyřídili Cannavara, Ferrariho či Marchionniho, můžeme se klidně postavit i Francouzům. A to jsme zvládli, protože mi

nedali gól ani v průběhu devadesáti minut, ani v prodloužení,“ opakoval si s hlavou schovanou v brankařském triku.

Svět kolem pro něho v tu chvíli přestal existovat. Natolik, že nevnímal vůbec nic. Ani gradující napětí, ani nervozitu, která se z trávníku přenesla i do ochozů.

Probral se teprve, až když se podíval k bráně a zopakoval si svou přísahu:

„Jednu jim chytím. Alespoň jednu, která třeba rozhodne. Vždyť odmalička jsem si přece přál hrát velký zápas, a ten je teď tady. Odmalička jsem trénoval proto, abych něco dokázal, a teď je to na mně. Chytneš alespoň jednu a budeš mít zlatou.“

Už první málem měl. I když proti němu stál Camel Meriem, nebral na vědomí, že penaltu kope o tři roky starší kluk, co už si udělal jméno v Sochaux, a hlavně v Bordeaux. Co scházelo, aby na jeho střelu dosáhl? Kolik centimetrů potřeboval, aby balon měl?

„Jen klid, podruhé to vyjde. Věř si, jednu určitě chytíš,“ vsugeroval sám sobě, že na některého z Francouzů vyzraje.

Když první z českých exekutorů Michal Pospíšil na střelu Meriema odpověděl a svou penaltu rovněž proměnil, přesvědčení tam někde uvnitř brankařovy duše ještě zesílilo.

A skutečně se naplnilo. Pierre-Alain Frau rozhodující chvíli neunesl a Julien Escudé, který přišel na řadu po něm, také ne.

Věřil, že lapí jednu penaltu, a zlikvidoval přitom už dvě. A pak že se nedají pokutové kopy chytat.

Třeba to vyjde i potřetí, vždyť po Pospíšilovi proměnili své pokusy Zdeněk Grygera i Ruda Skácel a na Francouzích je vidět, jak znervózněli.

Jean-Alain Boumsong ji teď prostě musí dát, jinak je s nimi konec, uvědomovali si všichni do jednoho.

Černý urostlý obránce pocházející z Kamerunu a hrající ligu v Auxerre si to uvědomoval ze všech nejvíc.

I na těch jedenáct metrů brankař poznal, jak je protihráč rozklepaný a jak málo si věří. A jakmile se rozběhl, už si byl jistý, že ani napotřetí gól nedostane.

Boumsong balon příliš podkopl, takže přestřelil bránu.